

valg kommen til den Overbevissning, at det vil medføre saamange Banfæligheder for Beskyttelsen og være saa kostbart, idet disse Stykker vilde blive saa affondrede fra hinanden, at det vil gjøre mange Reiser og maastee Ansættelsen af særlige Tilsynsmænd nødvendigt, saa at det vistnok er rigtigt at tiltræde Regjeringens Forslag. Ikkun et Punkt er der, hvori Udvalget kunde ønske Forandring, og det er det Punkt, hvorpaa der fornemmelig blev lagt Vægt ved Sagens 1ste Behandling, nemlig Spørgsmaalet om Bomhuse. Efter den slesvigiske Lovgivning skal der være Bomme paa Hovedlandveiene, efter Kongeriget er det derimod i den senere Tid ikke Tilfældet. Nu er det naturligt, at Kongerigets Befolkning, som skal bruge Hovedlandveien, i deres egne Sogne ønske at være frie for disse Bompenge. Imidlertid er det vanskeligt, at en saadan Foranstaltning kan træffes paa det Stykke af Hovedlandveien, som skal vedligeholdes for Slesvigs Regning. Man har dog haabet, at det var muligt, at Indenrigsministeren kunde hos det slesvigiske Ministerium udvirke, at disse Bomhuse maatte falde bort paa Slesvigs Veistykke, da det jo er en almindelig Antagelse, at det er mindre hensigtsmæssigt paa denne Maade at opkræve Afgifter af Befolkningen; men for det Tilfælde, at det ikke skulde kunne lykkes, har Udvalget fundet det rettest, at der ogsaa paa Kongerigets Stykke af Veien blev anlagt Bomme, fordi dette Stykke vilde gaa igjennem Sogne, der for største Delen ere slesvigiske, og slesvigiske Beboere altsaa vilde blive rammede der, ligesom Kongerigets Beboere blive rammede paa det slesvigiske Veistykke. Følgen vilde blive, at Kongerigets Beboere kom til at betale 2 Gange baade ved Bommen og igjennem Amtspartitionsfondet til Veiens Vedligeholdelse; men hvis der kom Bomme paa hele Veien, antog Udvalget, at man senere kunde træffe en Foranstaltning, hvorved denne dobbelte Byrde, der blev lagt paa Beboerne, kunde erstattes dem. Derfor har Udvalget tilladt sig at foreslaae en Ændring til § 4, som gaaer ud paa, at „Indenrigsministeren skal bemyndiges til at anlægge Bomhuse paa denne Strækning, og der at lade have Bompenge efter Hertugdømmets Taxter.“ At Bompengene høves efter Her-

tugdømmets Taxter, maatte nødvendig være Tilfældet, for at den fornødne Lighed kunde finde Sted. Til § 5 er der blot foreslaaet en Tilføining, som gaaer ud paa, at en lignende Bestemmelse som den, Kongeriget har vedtaget for Veien fra Brøns til Lønder, skulde ogsaa vedtages for Slesvigs Vedkommende for Veien fra Ribe til Brøns, for at der ligeledes kunde finde større Lighed Sted.

Med Hensyn til den hele Vedligeholdelse vil der, saavel som ogsaa med Hensyn til Veipolitiket, som vil blive forskjelligt, efter som Vedligeholdelsen tilfalder Kongeriget eller Hertugdømmet Slesvig, fremkaldes Banfæligheder saavel for Befolkningen som for Embedsmændene, men man troede dog at maatte følge Regjeringens Udkaft, fordi ethvert andet Forslag vilde medføre Banfæligheder, der rimeligvis vilde være større. Skulde det senere vise sig, at de Banfæligheder, som komme frem paa den Maade, Regjeringen og Udvalget foreslaaer, skulde være større end de andre, vil det altid senere kunne ændres. Endelig har Udvalget troet at maatte foreslaae en ny § 6, hvorved den fornødne Udgift bliver bevilget for det kommende Finantsaar; selve Summen kan det ikke opgives, fordi det beroer paa, hvilke Arbejder der skulle foretages ogsaa fra Slesvigs Side, og derom har Kongeriget ikke den fornødne Kundskab for Detilfældet.

Indenrigsministeren: Imod de af det ærede Udvalg til disse Paragrapher stillede Ændringsforslag, ligesom imod den nye § 6 har jeg intet Andet at bemærke, end at jeg haaber, at vi vilde blive frie for de Bomhuse eller Bompengeopkrævninger, som det ærede Udvalg har troet under en vis Betingelse at burde foreslaae.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag til § 4:

„Bomme . . . til Brøns“ forændres til: „Indenrigsministeren bemyndiges til at anlægge Bomhuse paa denne Strækning og der at lade have Bompenge efter Hertugdømmets